

РЕШЕНИЕ

№ 308

гр. София, 18.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 20.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **10630** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 90, ал.1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 26180 от 01.12.2011 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УП 4911/28.11.2011 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от М. А., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], по народност – арабин, мюсюлманин – сунит, неже католик, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 614/15.11.2011 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради това по произход са свързани с наличието на заплахата за нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила. За да мотивира твърденията си, жалбоподателят е посочил, че административният орган е игнорирал факта, че причините за напускането му на държавата по произход са свързани с наличието на заплахата за живота му, сигурност и свобода. Позовава се на неправилно приложение от ответника на решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по С – 465/2007 г., както и че не са спазени изискванията на чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ и чл. 35,36 от АПК.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят се явява лично и с упълномощен процесуален представител адв. М. А. към Български хелзински комитет. На същият е

назначен преводач от арабски език. Поддържа жалба, моли същата да бъде уважена и да се отмени оспорвания административен акт.

Ответникът по жалбата, редовно призован не се явява, представлява се от юрк. С., която оспорва жалбата, твърди, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, поради което моли де се потвърди.

Представителят на СГП излага становище за неоснователност на жалбата и като такава предлага да се остави без уважение.

Настоящия съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е инициирано с подаването на молба от М. А. А. до ДАБ при МС с вх. № Ж – 563 от 17.03.2011 г. по описа на дирекция „Миграция“ при МВР и вх. № 524/22.03.2011 г. по описа на РПЦ – [населено място]. С приемо- предавателен протокол рег. № 4911/27.09.2011 г. между ДАБ и дирекция „Миграция“, чужденецът е изведен от Специален дом за временно настаняване на чужденци и предаден ответника. Това предаване е продиктувано от факта, че жалбоподателят е подал нова нарочна молба с вх. № 658 от 27.04.2011 г. по описа на ДАБ и на същата датата е регистриран. По тези обстоятелства и по установената фактическа обстановка между страните не съществува спор.

Видно от доказателствата по преписката чужденецът е напуснал И. на 14.01.2011 г., легално с паспорт и виза за Т.. Пътувал е заедно със своя брат Ф. А. А., който също е подал молба за закрила в ДАБ. Двата са останали близо два месеца в И., след което с помощта на трафикант са влезли нелегално в Р. Б.. Мотивира молбата си за статут с опасност за живота си в И.. При провеждане на интервютата разказва, че е напуснал И., защото брат му Ф. е бил заплашен със смърт от муджихидините, понеже работел за коалиционните сили като транспортирал петрол за тях. Според молителя, ако терористите не убили брат му, имало опасност да убият самия него, защото е следващ по възраст. Иракският гражданин заявява, че лично не е получавал никакви заплахи, не е бил преследван или малтретиран. Твърди, че не се е занимавал с политика и не е членувал в политически партии, не е служил в армията, не е арестуван и не е осъждан. В проведените интервюта не са посочени други причини за напускането на И..

На жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Р. Б.“ със Заповед № ОЧ – 220 от 10.03.2011 г. на началника на ГПУ С.. От същата дата е издаден друг административен акт на посочения административен орган – Заповед № ОЧ – 221, с която чужденецът е настанен принудително в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ – МВР, за срок до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане и организиране извеждането на чужденеца от Р. Б., но не повече от 6 месеца. От съдържанието на тези две заповеди става ясно, че М. А. е имал за цел да използва територията на страната като транзитен пункт на път за западна Европа.

Въз основа на подадената молба с рег. № УП 4911 от 27.04.2011 г., на същата дата е издаден регистрационен лист рег. № УПИ 4911/27.04.2011 г., изготвена е Е. дактилоскопна карта, попълнена е декларация на основание чл. 30, т. 3 от ЗУБ и му е връчена покана за провеждане на интервю на 28.04.2010 г. от 09,00 часа. За провеждането му е съставен протокол рег. № УП 4911/28.04.2011 г. с участието на преводач от арабски език. От съдържанието на посочения протокол става ясно, че

чужденецът е без документи за самоличност и очаква да му бъдат изпратени от И. – лична карта и свидетелство за гражданство, а паспортът му е останал в Т. и съдържа подробен разказ за пътя на нелегалното му влизане в Р. Б..

С писмо рег. № УП 4911 от 28.04.2011 г. на директора на РПЦ – С. до директора на специализирана дирекция – “Т” – при ДАНС е поискано писмено становище. Такова е даденото с писмо рег. № Т – 2491 от 07.06.2011 г. на директора на СД “Т” – ДАНС и входирано при ответника с рег. № УП 4911 от 08.06.2011 г.

На 10.05.2011 г. решаващият орган при ДАБ – МС е издал решение № 2648, с което е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на М. А. А., което е връчено на лицето на 13.05.2011 г. Във връзка с образуваното производство е връчена нова покана на 25.05.2011 г. за провеждане на интервю с чужденеца на 27.06.2011 г. в 09,00 часа. На посочената дата такова не е направено, а е отложено за следващия ден, видно от покана рег. № УП – 4911 от 27.06.2011 г. и Протокол за проведено интервю рег. № УП 4911/28.06.2011 г.

С нарочно изготвена докладна записка от интервюиращия орган Е. Ц. е уведомила директора на РПЦ – С., че поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение в образуваното ускорено производство по повод молбата на М. А. А. с рег. № 658 от 27.04.2011 г., производството преминава за разглеждане по общия ред.

В срока по чл. 74 от ЗУБ интервюиращият орган е депозирал становище рег. № УП 4911 от 30.06.2011 г., адресирано до председателя на ДАБ. Компетентният административен орган е постановил своя акт в общото производство по ЗУБ на 15.11.2011 г., извън регламентираните срокове по чл. 75 от с.з, а и в кориците на делото не се съдържат писмени доказателства, от които да е видно, че срокът за произнасяне е продължаван при наличието на законовите изисквания за това. Така констатираното нарушение не може да се квалифицира като съществено, тъй като посочените срокове са инструктивни. Друго би било ако жалбоподателят бе подал молба за отмяна на мълчалив отказ от страна на ответника по реда на чл. 149, ал.2 от АПК

Ведно с административната преписка по делото са представени, използваните в административното производство Справка вх. № 2564 от 30.03.2011 г. по описа на ДАБ на дирекция “Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” и Справка на същата дирекция с вх. № 5145 от 18.10.2011 г. по описа на ДАБ относно актуалната обстановка в И. и в [населено място]. Въз основа на съдържанието на посочените справки, заместник председателят на ДАБ е извършил обстоен анализ на изискванията на чл. 8, ал.1 от ЗУБ и квалификационната директива 2004/83/ЕО и аналогичната уредба в ЗУБ – чл. 9, ал.5, предвиждащ, че хуманитарен статут може да не се предостави, когато в едната част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства.

Административният орган подробно е пресъздал съдържанието на проведените с чужденеца интервюта. Като най-същественото от тях и върху което се основава бежанската му история е факта, че причините за напускане на страната му по произход са въз основа на факта, че ако терористите не убили брат му, имало опасност да убият самия него, защото е следващ по възраст. Ответникът е изложил подробни мотиви относно обстановката в държавата по произход на чужденеца и на решение по дело С – 465/07 г. по преюдициално запитване относно тълкуването на чл.2, буква “д” и чл. 15, буква “в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. на СЕС.

Въз основа на приетото за установено по делото и с оглед изследване бежанската история на чужденеца и съпоставена с изискванията на чл. 8, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗУБ,

административният орган е отхвърлил молбата М. А. А. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с административната преписка такива и не са ангажирани нови.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 614 от 15.11.2011 г. на заместник председателя на ДАБ е връчено на кандидата на 25.11.2011 г., като жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 4911 от 28.11.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, видно от заповед № 503 от 21.09.2011 г. на председателя на ДАБ при МС, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от зам. председателя на ДАБ делегираните му правомощия съгласно компетентността на председателя на ДАБ по чл. 48, ал.1, т.1-4 и т.6, с изключение на правомощието да отнема статут, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут.

От представените писмени доказателства с административната преписка, приети и приобщени към материалите по делото, безспорно се установява, че жалбоподателят е влязъл на територията на Р. Б. нелегално през Т..

По отношение възражението, че административния орган не е изследвал обстановката в страната на произход - И., същото е неоснователно, тъй като му е дадена възможност да представи писмени доказателства за твърдените от него обстоятелства, от които да се направи обоснован извод, че са заплашени живота и здравето му. На следващо място съпоставена представената от А. бежанска история, не може да обоснове извод, че по отношение на него е налице твърдяната опасност в лицето на муджихидините.

От събраните по делото писмени доказателства и изложеното по-горе настоящият съдебен състав приема, че чуждия гражданин не е преследван по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не се установяват. Твърденията в жалбата не се потвърдиха в съдебното заседание поради неангажирането на нови доказателства по дело. Независимо от това, наличните в административната преписка са достатъчни, за да се формулира извод, че М. А. не сочи други причини, обосноваващи опасения, още повече че по време на интервюто е заявил, че няма проблеми с официалните власти в страната, не е арестуван и не е политически ангажиран, а обстоятелството, че е напуснал държавата си по произход легално и безпроблемно доказва, че те нямат отношение спрямо него. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. По тези съображения не се установява спрямо него да е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал.1 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова.

На следващо място не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен

статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Той не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, наказание или други тежки заплахи и лични заплахи. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

С оглед на обстоятелството, че кандидатът произхожда от [населено място], окр. М. и с постоянен адрес [населено място], кв. Б., находящ се в щата Н., част от иракски К. (С. И.) и на приложената по преписката актуална справка № 5145/18.10.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“, сочеща за стабилност на сигурността в тази част на държавата, за разлика от централен И. и Б.. Сигурността е на високо ниво, което до голяма степен се дължи на 100 000 – та пешмерга, която успява да охранява границата и да предотвратява влизането на терористи от Ал-К. в К.. В тази част на страната са намерили убежище около 12 000 християни, принудени от терористичните атаки срещу тях а напуснат други части на страната. Не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /СЕО/ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

В публикуваните през юли 2010 г. „Бележки на ВКБООН за продължаващата приложимост на Насоките от април 2009 г. за оценка на нуждата от международна закрила на търсещите закрила иракчани" се посочва, че съгласно „Споразумението за статута на силите" (3.) от 30 юни 2009 г., иракските власти са поели пълната отговорност за сигурността в страната, а бившите Многонационални сили в И. са се оттеглили от иракските градове и села и оперират от военните си бази само по искане на иракското правителство. Според насоките на ВКБООН, по отношение на оценката на нуждата от международна закрила на лица, произхождащи от южните провинции, молбите им трябва да се разглеждат на индивидуален принцип, като следва да се погледне благосклонно към рисковите групи, споменати в Насоките на ВКБООН.

По отношение на направеното възражение с жалбата за приложението на решение от 17.02.2009 г. Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване, същото е неоснователно, тъй като с посочения съдебен акт съдът в Л. е дал тълкуване на разпоредбата на чл. 15, б. „в" вр. чл. 2, б „д" от Директива 2004/83/ЕО, а именно: на първо място – съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не зависи от условието същият да представи доказателства, че е „ нарочен за мишена поради фактори, които са специфични за личното му положение" и на следващо място съществуването на подобна заплаха може изключително да се счита за установено, когато степента на безогледното насилие, характеризиращо съществуващия въоръжен конфликт, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от съдилищата на държава – членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че

цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия, се излага на реална опасност да стане обект на тази заплаха.

Имайки предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят не е представил доказателства, от които да се направи обосновано предположение, че са налице предпоставки по чл. 15 на Директива 2004/35/ЕО.

По тези съображения Административен съд – София град, I – во отделение, 8 ми състав намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., гражданин на И. срещу Решение № 614/15.11.2011 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: